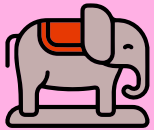

ติวเข้ม

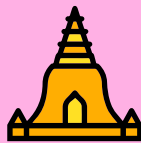
ภาษาไทย

พิชิตข้อสอบ

เข้า ม.1

๖ ๗ ๘ ๙

ติวเข้มแนวข้อสอบ
วิชาภาษาไทย
เพื่อพิชิตการสอบเข้า ม.1
โรงเรียนสาธิตฯ
และโรงเรียนรัฐบาลชื่อดัง

เตรียมพร้อมก่อนสอบ
แนวข้อสอบจริง! ป.6 เข้า ม.1
พร้อมเฉลยอย่างละเอียด

โดย ดร.อทิตา อมรลักษณ์นันท์ (ครุฑ)

เตรียมพร้อมก่อนสอบ แนวข้อสอบจริง! ป.6 เข้า ม.1
พร้อมเฉลยอย่างละเอียด

ติวเข้ม

ภาษาไทย

พิชิตข้อสอบ

เข้า ม.1

การันตีคุณภาพโดย

ดร.กานต์สุตา มะชะศิริานนท์ (ดร.มีนทร์)

ปริญญาเอก University of Newcastle ออสเตรเลีย

ปริญญาตรี-โท จุฬาฯ

ตัวเข้บภาษาไทย พีธิตบ้อสอบเข้า ม.1

ผู้เขียน : อทิตา อมรลักษณานนท์ (ครูนันท์)

จำนวน 185 หน้า

ราคา 185 บาท

ISBN (E-Book) 978-974-414-599-4

สงวนลิขสิทธิ์โดย : บริษัท เอ็กชเปอร์เน็ต จำกัด

จัดทำโดย : **บริษัท เอ็กชเปอร์เน็ต จำกัด (สำนักพิมพ์บิสดิต)**

2387 อาคารรวมทุนพัฒนา ถนนเพชรบุรีตัดใหม่

แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร. 0-2718-1821 (10 คู่สาย)

e-mail: public@expernetbooks.com

<http://www.expernetbooks.com>

สารบัญ

วิชาภาษาไทย

๔

ภาษา พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์	๕
ตัวเลขไทย	๑๑
โครงสร้างของภาษาไทย	๑๔
คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	๒๑
อักษรควบ และคำควบกล้ำ	๒๓
อักษรนำ-อักษรตาม	๒๕
คำเป็น คำตาย	๒๖
ชนิดของคำ	๒๗
กลุ่มคำ และประโยค	๓๖
ระดับของภาษา	๔๐
เครื่องหมายวรรคตอน	๔๒
คำราชาศัพท์และคำสุภาพ	๕๐
สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม คำขวัญ	๕๗
คำประพันธ์ร้อยกรอง	๕๙

ตัวอย่างข้อสอบและเฉลยข้อสอบวิชาภาษาไทย	๖๗
--	----

แนวข้อสอบและเฉลยข้อสอบวิชาภาษาไทย	๑๐๗
-----------------------------------	-----

วิชา
ภาษาไทย

๑

ภาษา พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์

ภาษา หมายถึง ๑. ถ้อยคำหรือคำพูดที่มนุษย์กำหนดขึ้นใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

๒. ถ้อยคำที่ใช้เฉพาะวงการ เช่น ภาษากฎหมาย ภาษาโฆษณา

๓. ภาษาพูด ภาษาเขียน หรือกิริยาอาการที่สื่อความได้ เช่น
ภาษามือ

ภาษาเกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติ เสียงที่มนุษย์เปล่งออกมาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือเปล่งออกมาเมื่อทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มพวก หรือเกิดจากการสร้างคำเพื่อใช้เรียกสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

มนุษย์คิดค้นอักษรขึ้นเพื่อย้ายทอดและเก็บรักษาเสียงพูด ทำให้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมี ๒ ประเภท คือ ภาษาพูด (เสียงพูด) และภาษาเขียน (อักษรที่ใช้แทนเสียงพูด)

อักษรไทยในปัจจุบัน แบ่งเป็น ๔ ชนิด

๑. พยัญชนะ ๒. สระ ๓. วรรณยุกต์ ๔. ตัวเลข

พยัญชนะ หรือ “เสียงแปร”

- มี ๔๔ รูป เขียนแทนเสียงพยัญชนะ ๒๑ เสียง

หน้าที่ของพยัญชนะ มีดังนี้

๑ เป็นพยัญชนะต้น แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๑.๑ พยัญชนะต้นเดี่ยว คือ พยัญชนะตัวแรกของคำหรือพยางค์ที่ออกเสียงเพียงครั้งเดียว ทั้งนี้พยัญชนะไทยทั้ง ๔๔ รูปสามารถเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ เช่น พ่อ กิน ข้าว แล้ว

๑.๒ พยัญชนะต้นควบ หรือ พยัญชนะควบกล้ำ คือ พยัญชนะ ๒ ตัวแรกของคำหรือพยางค์ที่ออกเสียงพร้อมกัน โดยพยัญชนะตัวแรกจะเป็น ก ข ค ต ป ผ พ

(จำง่าย ๆ ว่า ก่อน (ก) คำ (ข ค) ไป (ป) พบ (ผ พ) เตี้ย(ต)) พยัญชนะตัวที่ ๒ ต้องเป็น ร ล ว เท่านั้น พยัญชนะต้นควบในภาษาไทยมี ๑๕ เสียง คือ กร กล กว ขร ขล ขว คร คล คว ตร ปร ปล ผล พร พล เช่น กวาง ควัน ไพร เพลิง ปลิง

๒ พยัญชนะท้าย หรือ พยัญชนะสะกด หรือ ตัวสะกด

ตัวสะกดแบ่งออกเป็น “มาตรา” ดังนี้

- มาตราที่ไม่มีตัวสะกด หรือ มาตราแม่ ก.กา เช่น กู ปี เวลา มะละกอ แต่อาจมีพยัญชนะการันต์ได้ เช่น เล่ห์ (-ห์ ไม่ใช่ตัวสะกด แต่เป็นพยัญชนะการันต์)

- มาตราที่มีตัวสะกด แบ่งเป็น

- + มาตราตัวสะกดตรงแม่ ๔ มาตรา คือ

แม่กง ใช้ ง เป็นตัวสะกด เช่น ปลิง ยุง เกรง โกง ข้างล่าง

แม่กม ใช้ ม เป็นตัวสะกด เช่น ก้ม เล้ม ออม ธรรม นุ่มนิ่ม

แม่เกย ใช้ ย เป็นตัวสะกด เช่น ร้าย สร้อย โปรยปราย

แม่เกว ใช้ ว เป็นตัวสะกด เช่น แก้ว มะพร้าว ข้าวเหนียว

- + มาตราตัวสะกดไม่ตรงแม่ ๔ มาตรา คือ

แม่กก มี ก เป็นตัวสะกด เช่น หมาก พัก และมี ข ค ฆ เป็นตัวสะกด แต่ออกเสียงเหมือน ก สะกด เช่น เลข อ่านว่า (เลก) สุข (อ่านว่า สุก) โรค (อ่านว่า โรก) พรรค (อ่านว่า พัก) เมข (อ่านว่า เมก) นอกจากนี้ยังมี รค กร คร เป็นตัวสะกดด้วย เช่น มารค (อ่านว่า มาก) จักก (อ่านว่า จัก) สม่ค (อ่านว่า สะ-หมัก)

แม่กด มี ด เป็นตัวสะกด เช่น โปรด และมี จ ช ซ ศ ษ ส ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ฑ เป็นตัวสะกด แต่ออกเสียงเหมือน ด สะกด เช่น โนด (อ่านว่า โน็ด) เทจ (อ่านว่า เท็ด) วัชพช (อ่านว่า วัด-ชะ-พิด) ก้าช (อ่านว่า ก้าด) กรช (อ่านว่า กรีด) มงกฏ (อ่านว่า มง-กุด) ปรากฏ (อ่านว่า ปรา-กด) อุฐ (อ่านว่า อุด) ครฐ (อ่านว่า ครด) พฒน์ (อ่านว่า พด) รฏ (อ่านว่า รด) ประเกฑ (อ่านว่า ประ-เพด) โกรธ (อ่านว่า โกรด) เลิศ (อ่านว่า เลิด) ตรฐ (อ่านว่า ตรด) โอกาส (อ่านว่า โอ-กาด) นอกจากนี้ยังมี ฒิ ติ ธิ ตร ชร ทร รด รท ทร เป็นตัวสะกดด้วย เช่น วุฒิ (อ่านว่า วุด) เหตุ (อ่านว่า เหตุ) พยาหิ (อ่านว่า

พะ-ยาด) บาตร (อ่านว่า บาต) เพชร (อ่านว่า เพ็ด) สมุทร (อ่านว่า สะ-หมุด) ปรารณา (อ่านว่า ปราด-ละ-หนา) สารท (อ่านว่า สาด) พุทธ (อ่านว่า พุด)

แม่กบ มี บ เป็นตัวสะกด เช่น ทะเลสาบ ลูกชบ และมี ป พ ฟ ภ เป็นตัวสะกด แต่ออกเสียงเหมือน บ สะกด เช่น ฐบ (อ่านว่า ฑูบ) มณทบ (อ่านว่า มน-ดบ) ทพ (อ่านว่า ทับ) พิภพ (อ่านว่า พิ-พบ) เสรฟ (อ่านว่า เสิบ) โลภ (อ่านว่า โลบ) นอกจากนี้ ยังมี รก เป็นตัวสะกดด้วย เช่น ปรารก (อ่านว่า ปรา-รบ)

แม่กน มี น เป็นตัวสะกด เช่น ปูน หินน และมี ญ ณ ร ล พี เป็นตัวสะกด แต่ออกเสียงเหมือน น สะกด เช่น สุนญ (อ่านว่า สุน) คำณว (อ่านว่า คำ-นวน) เพ็ญ (อ่านว่า เพ็ยน) พาลณ (อ่านว่า พาน) ทมิน (อ่านว่า ทะ-มิน)

* รร (ร หัน) ในคำที่ไม่มีตัวสะกดจะอ่านออกเสียง สระอะ+แม่กน เช่น สวรรรค (สระ-หวัน) บรรรดา (บัน-ดา) กรรรโชก (กัน-โชก) จรรรยา (จัน-ยา)

อย่างไรก็ตามพยัญชนะบางรูปเป็นส่วนประกอบของรูปสระ ไม่ใช่ตัวสะกด คือ

พยัญชนะ “ย” ใน เปีย เพ็ย ไม่ใช่ตัวสะกดแม่เกย แต่เป็นรูปสระเอีย

พยัญชนะ “ว” ใน วัว กลัว ตัว ไม่ใช่ตัวสะกดแม่เกว แต่เป็นรูปสระอัว รวมถึงสระอัวเมื่อมีตัวสะกดจะลดรูปเหลือแค่ ว ด้วย เช่น กวน รวบ ลวด

พยัญชนะ “อ” ใน เสื่อ ขอ มอ เอ เป็นรูปสระเอือ สระออ สระอือ และสระเออ

๓ พยัญชนะการันต์ หรือ ตัวการันต์ คือ พยัญชนะที่อยู่ท้ายพยางค์ (หรืออยู่หลังสระ) แต่เวลาอ่านไม่ต้องออกเสียง เพราะมีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไว้ข้างบน มักเป็นคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤตที่รับมาใช้ในภาษาไทยโดยคงรูปเขียนเดิมไว้แต่ปรับการออกเสียงให้เป็นแบบไทย เช่น โพธิ (อ่านว่า โพ) ฤฑธิ (อ่านว่า ริด) ภาพณตร์ (อ่านว่า พาบ-พะ-ยน)

๔ พยัญชนะท้ายพยางค์ คือ พยัญชนะที่อยู่ท้ายพยางค์ (หรืออยู่หลังสระ) เวลาอ่านไม่ต้องออกเสียง แต่ไม่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับ เช่น ไทย (อ่านว่า ไท)

ตารางสรุปพยัญชนะ

	เสียงพยัญชนะ ๒๑ เสียง	รูปพยัญชนะต้น ๔๔ รูป	รูปพยัญชนะท้าย	รูปพยัญชนะ ควบกล้ำ
๑	ก	ก	ก ข ค ฆ	กร กล กว
๒	ค	ข ค(ข ค) ฌ	-	ขร ขล ขว คร คล คว
๓	ง	ง	ง	
๔	จ	จ	-	
๕	ช	ฉ ช ฌ	-	
๖	ซ	ซ ศ ษ ส	-	
๗	ย	ญ ย	ย	
๘	ด	ฎ ด ฑ	จ ช ฌ ศ ษ ส ฎ ฏ ฐ ฒ ด ต ถ ท ธ	
๙	ต	ฏ ต		ตร
๑๐	ท	ฐ ท ฒ ถ ท ธ		
๑๑	น	น ณ	น ณ ญ ร ล ฬ	
๑๒	ร	ร		
๑๓	ล	ล ฬ		
๑๔	บ	บ	บ ป พ ฟ ภ	
๑๕	ป	ป		ปร ปล
๑๖	พ	ผ พ ภ		ผล พร พล
๑๗	ฟ	ฝ ฟ		
๑๘	ม	ม	ม	
๑๙	ว	ว	ว	
๒๐	อ	อ	-	
๒๑	ฮ	ห ฮ	-	

สระ หรือ “เสียงแท้”

- มี ๒๑ รูป ดังนี้

๑. ะ	วิสรรชนีย์	๒. ั	ไม้พัด หรือ ไม้หันอากาศ
๓. ำ	ลากช้าง	๔. ิ	พินทุอิ หรือ พินทุอิ
๕. '	ฝนทอง	๖. °	นิคหิต หรือ หยาดน้ำค้าง
๗. “	พันหนู	๘. ุ	ดินเหยียด
๙. ฃ	ตีนคู้	๑๐. ฅ	ไม้ไต่คู้
๑๑. เ	ไม้หน้า	๑๒. ใ	ไม้ม้วน
๑๓. ไ	ไม้มลาย	๑๔. โ	ไม้โอ
๑๕. อ	ตัวอ	๑๖. ย	ตัวยอ
๑๗. ว	ตัวว	๑๘. ฤ	ตัวรี
๑๙. ฤ	ตัวรือ	๒๐. ฦ	ตัวลี (ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว)
๒๑. ฦ	ตัวลือ		

(ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว)

- เสียงสระแต่เดิมมี ๓๒ เสียง แบ่งเป็น สระเดี่ยว (สั้น ๙ เสียง ยาว ๙ เสียง) สระประสม (สั้น ๓ เสียง ยาว ๓ เสียง) สระเกิน ๘ เสียง (สั้น ๖ เสียง ยาว ๒ เสียง) แต่หากอธิบายตามหลักธรรมชาติของเสียง จะมี ๒๑ เสียง สระเดี่ยว (สั้น ๙ เสียง ยาว ๙ เสียง) สระประสม ๓ เสียง

เสียงสระ แต่เดิม			เสียงสระอธิบาย ตามหลักธรรมชาติของเสียง		
ประเภท	สระ เสียงสั้น	สระ เสียงยาว	ประเภท	สระ เสียงสั้น	สระ เสียงยาว
สระเดี่ยว (๑๘ เสียง)	อะ อิ อี อุ เอะ แอะ โอะ เอาะ เออะ	อา อี อือ อุ เอ แอ โอ ออ เออ	สระเดี่ยว (๑๘ เสียง)	อะ อิ อี อุ เอะ แอะ โอะ เอาะ เออะ	อา อี อือ อุ เอ แอ โอ ออ เออ
สระประสม (๖ เสียง)	เอียะ เอือะ อัวะ	เอีย เอือ อัว	สระประสม (๓ เสียง)	-	เอีย เอือ อัว
สระเกิน (๔ เสียง)	อำ ไอ เอา รี ลี			-	-

* เมื่ออธิบายเสียงสระตามหลักธรรมชาติของเสียง “สระเกิน” เป็นเสียงพยัญชนะประสมกับเสียงสระเดี่ยว คือ อำ (อะ+ม) ไอ (อะ+ย) เอา (อะ+ว) ฤ (ร + อี) ฦ (ล + อี) ฦ (ร + อือ) ฦ (ล + อือ) จึงจัดเป็นพยางค์หรือคำ มิใช่สระ

วรรณยุกต์ไทย หรือ “เสียงดนตรี” มี ๔ รูป ใช้เขียนแทนเสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา (เสียงสามัญไม่มีรูปอักษร)

๒

ตัวเลขไทย

ตัวเลขไทย หรือ ตัวอักษรที่ใช้เขียนแทนจำนวนนับ มี ๑๐ ตัว คือ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

การอ่านตัวเลข

๑ การอ่านตัวเลขแสดงจำนวนนับ ให้อ่านสิ่งที่จะนับ ตัวเลข และลักษณนาม เรียงกันตามลำดับ เช่น แมว ๒ ตัว จาน ๖ ใบ หนังสือ ๑๐ เล่ม

การอ่านตัวเลข ๑

ตัวเลข	๑	๑๐	๑๐๐	๑,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐	๑,๐๐๐,๐๐๐
อ่านว่า	หนึ่ง	สิบ	หนึ่งร้อย	หนึ่งพัน	หนึ่งหมื่น	หนึ่งแสน	หนึ่งล้าน

การอ่านเลข ๑ ที่อยู่ในหลักสิบ และมีเลขท้ายเป็นเลขอื่นที่ไม่ใช่ ๐ ให้อ่านว่า สิบ แล้วตามด้วยเลขนั้น เช่น ๑๕ อ่านว่า สิบห้า

การอ่านเลข ๑ ที่เป็นเลขท้ายของเลขตั้งแต่ ๒ หลักขึ้นไปให้อ่านว่า “เอ็ด” เช่น ๑๑ อ่านว่า สิบเอ็ด ๑๑๑ อ่านว่า หนึ่งร้อยสิบเอ็ด ๒๓๘๑ อ่านว่า สองพันสามร้อยแปดสิบเอ็ด

การอ่านตัวเลข ๒

การอ่านเลข ๒ ที่อยู่ในหลักหน่วยให้อ่านว่า สอง

การอ่านเลข ๒ ที่อยู่ในหลักสิบ ให้อ่านว่า ยี่ ไม่อ่านว่า สอง เช่น ๒๒ อ่านว่า ยี่สิบสอง

การอ่านเลข ๒ ที่อยู่ในหลักอื่น ๆ ให้อ่านว่า สอง เช่น ๒๒,๒๒๒ อ่านว่า สองหมื่นสองพันสองร้อยยี่สิบสอง

วิธีอ่าน ‘ข้างขึ้น’ หรือ ‘ข้างแรม’

สังเกตที่เครื่องหมาย ฯ ถ้าเป็นข้างขึ้น จะมีตัวเลข ๑-๑๕ อยู่เหนือเครื่องหมาย ฯ ส่วนข้างแรม จะมีตัวเลข ๑-๑๕ อยู่ใต้เครื่องหมาย ฯ เวลาอ่านจะอ่านว่า ขึ้น/แรม... (ตัวเลข)... คำ เช่น ขึ้น ๑ คำ แรม ๘ คำ

๑๑

๕ ฯ ๒ อ่านว่า วันพฤหัสบดี เดือนยี่ ขึ้นสิบเอ็ดคำ

๒ ฯ ๑๒ อ่านว่า วันจันทร์ เดือนสิบสอง แรมหนึ่งคำ
๑

วิธีอ่านชื่อวันใน ๑ สัปดาห์ จะใช้ตัวเลข ๑-๗ แทนชื่อวัน ดังนี้

เลข ๑ หมายถึง วันที่ ๑ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันอาทิตย์

เลข ๒ หมายถึง วันที่ ๒ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันจันทร์

เลข ๓ หมายถึง วันที่ ๓ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันอังคาร

เลข ๔ หมายถึง วันที่ ๔ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันพุธ

เลข ๕ หมายถึง วันที่ ๕ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันพฤหัสบดี

เลข ๖ หมายถึง วันที่ ๖ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันศุกร์

เลข ๗ หมายถึง วันที่ ๗ ของสัปดาห์ อ่านว่า วันเสาร์

วิธีอ่านชื่อเดือนใน ๑ ปี จะใช้ตัวเลข ๑-๑๒ แทนชื่อเดือน ดังนี้

เลข ๑ หมายถึง เดือนที่ ๑ ของปี คือ เดือนอ้าย (ไม่อ่านเดือนหนึ่ง)

เลข ๒ หมายถึง เดือนที่ ๒ ของปี คือ เดือนยี่ (ไม่อ่านเดือนสอง)

เลข ๓ หมายถึง เดือนที่ ๓ ของปี คือ เดือนสาม

เลข ๔ หมายถึง เดือนที่ ๔ ของปี คือ เดือนสี่

เลข ๕ หมายถึง เดือนที่ ๕ ของปี คือ เดือนห้า

เลข ๖ หมายถึง เดือนที่ ๖ ของปี คือ เดือนหก

เลข ๗ หมายถึง เดือนที่ ๗ ของปี คือ เดือนเจ็ด

เลข ๘ หมายถึง เดือนที่ ๘ ของปี คือ เดือนแปด

เลข ๙ หมายถึง เดือนที่ ๙ ของปี คือ เดือนเก้า

เลข ๑๐ หมายถึง เดือนที่ ๑๐ ของปี คือ เดือนสิบ

เลข ๑๑ หมายถึง เดือนที่ ๑๑ ของปี คือ เดือนสิบเอ็ด

เลข ๑๒ หมายถึง เดือนที่ ๑๒ ของปี คือ เดือนสิบสอง

๒ การอ่านตัวเลขทศนิยม

๒.๑ ตัวเลขทศนิยมที่ไม่มีหน่วยนับกำกับ เลขตัวเลขหน้าจุดทศนิยมให้อ่านแบบจำนวนเต็ม ตัวเลขหลังจุดทศนิยมให้อ่านเรียงตัว เช่น

๑๐๒.๓๔๕ อ่านว่า หนึ่ง-ร้อย-สอง-จุด-สาม-สี่-ห้า

๒.๒ ตัวเลขทศนิยมที่มีหน่วยนับกำกับ เช่น เงินตรา น้ำหนัก ความสูง เวลา ให้อ่านตามหน่วยนับนั้น ๆ เช่น

๑๐.๒๕ บาท อ่านว่า สิบ-บาท-ยี่-สิบ-ห้า-สะ-ตาง

ตัวเลขบอกเวลา บางครั้งใช้เครื่องหมาย : (ทวิภาค) แทนจุดทศนิยมได้ เช่น

๑๕: ๓๕: ๐๕ น. อ่านว่า สิบ-ห้า-นา-ลิ-กา-สาม-สิบ-ห้า-นา-ที-ห้า-วิ-นา-ที

๓ การอ่านตัวเลขแสดงอัตราส่วนหรือมาตราส่วน

ตัวเลขแสดงอัตราส่วนหรือมาตราส่วนจะใช้เครื่องหมาย : (ทวิภาค) คั่นระหว่างตัวเลข ให้อ่านเครื่องหมาย : ว่า ‘ต่อ’ เช่น

๑ : ๑,๐๐๐ อ่านว่า หนึ่ง ต่อ หนึ่งพัน

๔ การอ่านตัวเลข ร.ศ. พ.ศ. และ ค.ศ.

ร.ศ. ๑๑๒ อ่านว่า รัต-ตะ-นะ-โก-ลิน-สก ร้อย-สิบ-สอง หรือ
รอ-สอ ร้อย-สิบ-สอง

พ.ศ. ๒๕๖๑ อ่านว่า พุด-ทะ-ลัก-กะ-หุราด สอง-พัน-ห้า-ร้อย-หก-สิบ-เอ็ด หรือ
พอ-สอ-สอง-พัน ห้า-ร้อย-หก-สิบ-เอ็ด

ค.ศ. ๒๐๐๒ อ่านว่า คริต-ตะ-ลัก-กะ-หุราด สอง-พัน-สอง หรือ
คอ-สอ สอง-พัน-สอง

๓ โครงสร้างของภาษาไทย

โครงสร้างของภาษาไทย เมื่อนำหน่วยขนาดเล็กมารวมเข้าด้วยกันก็จะไดหน่วยที่ใหญ่ขึ้น คือ

เสียง → พยางค์และคำ → กลุ่มคำ (วลี) → ประโยค → ข้อความ

พยางค์ เกิดจากประสมเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เข้าด้วยกันแล้วเปล่งออกมาเป็นเสียงพูด ๑ ครั้ง พยางค์จะมีความหมายหรือไม่ก็ได้

แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ **พยางค์เปิด** และ **พยางค์ปิด**

- + **พยางค์เปิด** (พยางค์ไม่มีตัวสะกด) เช่น ตา กะ ปู มี นา
- + **พยางค์ปิด** (พยางค์มีตัวสะกด) เช่น ฉัน ชอบ กิน ข้าว ต้ม

คำ เกิดจากการประสมเสียงเหมือนกับพยางค์ ต่างกันที่คำต้องมีความหมายเสมอ

คำพยางค์เดียว เช่น จาน ชาม แก้ว ช้อน ส้ม กิน นอน หา กล่อง

คำ ๑ คำที่มี ๒ พยางค์ เช่น มะพร้าว บันได กางเกง วิธี ประทัด กระดาษ

คำ ๑ คำที่มี ๓ พยางค์ เช่น นาฬิกา มะละกอ อธิบาย โหระพา

คำ ๑ คำที่มี ๔ พยางค์ เช่น โกโรโกโส ตะลึตะลั่น คะยั่นคะยอ

คำ ๑ คำที่มี ๕ พยางค์ เช่น ลำมะเลเตเมา

พยัญชนะไทยแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่มตามระดับการออกเสียง เรียกว่า ‘อักษรสามหมู่’ หรือ ไตรยางศ์ คือ

อักษรกลาง ๙ รูป	อักษรสูง ๑๑ รูป	อักษรต่ำคู่ ๑๔ รูป	อักษรต่ำเดี่ยว ๑๐ รูป
ก	มีเสียงใกล้เคียงกัน		ง
จ	ข ข	ค ศ ฌ	ญ ย
ฎ ด	ฉ	ช ฌ	ณ น
ฏ ต	ฐ ถ	ท ฒ ท ธ	ม
บ	ผ	พ ภ	ร